

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျိုဇေ

ချစ်ခြင်းမဲ့လွင်ပြင်

အမျိုး
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးခေါ်မလား၊ မြို့သစ်ဘက်ဟု ခေါ်မလား၊ ရွှေပြည်သာ မြို့နယ်ဘက်ကတော့ မြို့ထဲဘက်လို လူတွေကားတွေ သိပ် ဆူညံမနေဘဲ အေးချမ်းပါသေးသည်။ ။

ရွှေပြည်သာမြို့နယ် ဆေးရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းရပ်ကွက်ရှိ တိုက်အိမ် လေးတစ်လုံးထဲမှာ ပြဿနာတွေကတော့ အကြီးအကျယ်။

'ဝသုန်ရှင်မင်း'မှာ မီးဖိုထဲ တကုပ်ကုပ်ချက်ပြုတ်ရင်းနှင့် ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ စကားများ နေ ရန်ဖြစ်နေကြသည် ကို မကြားချင်ပေမဲ့ ကြား နေရပါ၏။

"အဲဒါ မင်းအသုံးမကျလို့ မင်းညွှံ့လို့ ဖြစ်တာကွ သိရဲ့ လား။ ဘယ့်နယ်...ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး ယောက်မ မြင်းစီးထွက်နေတာကို နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလို့ ဘဲ"

"ဪ၊ ကိုအောင်ရယ်၊ ကျုပ်လည်း ဘယ်ထင်ပါမလဲတော်၊ သမီးမှ သားလေးလဲရှိ၊ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း အရမ်းချစ်နေတော့ ဒီလိုနောက် ယောက်ျားယူသွားမယ်လို့ မထင်မိဘူး"

"တော် တော်...ငါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မယုံနိုင်ဘူး၊ မင်း ဒီလောက် မအပါဘူး ဝတီရယ်၊ မင်းလည်း အလိုတူအလိုပါမဟုတ်လား၊ ကဲ...သူ့ ယောက်ျားပြန်လာရင် ငါတို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြီးတော့ နေပြည့်

လောက် စိတ်ဆတ်တာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ မယားခိုးတွေဘာ
တွေ ဖမ်းနေရင် မင်းသမီးပဲ အရှက်ကွဲရမှာ "

"ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ကိုအောင်ရယ်၊ သူ့ကိုအဆင်ပြေ
အောင် ချောမောပြီး ကျေအေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပေါ့"

"ဟ! မင်းလေသံက ကိုယ့်သမီး အလိမ္မာတုံးကြီးဘက်ကပါလားကွ၊
မဟုတ်မှ လွဲရော မင်းလက်ချက်ပါနေပြီထင်တယ်"

"အလိုတော်...စွပ်စွပ်စွဲစွဲ သမီးလုပ်ရပ်ကို မှန်တယ်လို့ ကျွန်မ မဆိုလို
ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ပြီးတော့
မြေးမျက်နှာလည်း ရှိသေးတယ်၊ အခု ယူသွားတဲ့ ကောင်လေးကလည်း
မဆိုးပါဘူး၊ မိဘတွေက ချမ်းသာပါတယ်၊ အမွေတွေလည်း ရစရာရှိတ
ယ်တဲ့ တော့်။ ရှင့်သားမက် နေပြည့်ကမှ ဆန်မရှိ အစားကြီး။ အင်ဂျင်နီ
ယာဘွဲ့လေးတစ်ခုပိုက်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားနိုင်တာများ သူ့ကိုယ်သူ
ဘုရင်ခံကျနေတာပဲ။ လေသံက မိုးပေါ်ကမဆင်းဘူး။

"တော်ကွာ...တော်တော်၊ ဒီပြဿနာမှာ မင်းပယောဂတွေ ပါနေပြီဆို
တာ ငါသိလိုက်ပြီဟေ့။ ဒီတော့ နေပြည့်ပြန်လာရင် ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်
နိုင်အောင် ရှင်း။ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ကပေတော့"

"ကမှာ ပါတော်...ကမှာ ပါ၊ တော်သာ ဘာမှ ဝင်မပါဘဲ ဝေးဝေးက
ရှောင်နေလိုက်"

ဦးမိုးအောင်နှင့် ဒေါ်ဝတီမြင့်တို့ စကားများ ရန်ဖြစ်နေရတာ ခုနစ်ရ
က်ရှိပေပြီ။ တိတိကျကျဆိုရလျှင်တော့ မမရွန်းရတီ နောက်ယောက်ျား
နောက် လိုက်ပြေးသည့် နေ့က စတင်ခဲ့ပါ၏။

အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသလို သည် ရက်များ အတွင်း ဝ

သုန်ရှင်မင်းမှာ အသက်ပင်ရဲရဲမရှူဝံ့ခဲ့။ သူမဘဝက မိမဲ့ဖမဲ့ရသည့် ကြား
ထဲ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရပြီ။ ဦးလေးရဲ့ အိမ်မှာ လာခို
ကပ်နေရသည့်ဘဝ။ ဒေါ်ဝတီမြင့်ကလည်း ဦးလေးနှင့် စပ်တော့ အဒေါ်
ပေါ့။

ဒေါ်ဝတီမြင့် မီးဖိုထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်လာသဖြင့် ဝသုန်ရှင်
မင်း ဘုရားတနေရပါသည် ။ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲတော့မည်ထင်၏။ တ
စ်လောကလုံးအပေါ် မကျေနပ်လေသမျှ ဝသုန်ရှင်မင်းအပေါ် ထွက်ပေါ
က်ရှာတတ်သည် က ဒေါ်ဝတီမြင့်ရဲ့ ဝသီ။

"ဟဲ့!ရှင်မင်း၊ ခုထိချက်လို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ အလုပ်လုပ်တာ ကြာ
ကိုကြာတယ်၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် အိမ်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခဲ့
တော့ ချက်တာပြုတ်တာ မြန်မှ မြန်ပဲ။ ညည်းဟာလေ...ဘယ်လောက်ပဲ
သင်သင် အမှတ်သည်းခြေကို မရှိဘူး။ အလုပ်ကို စိတ်မှ မဝင်စားဘဲ။ ကဲ
,မပြီးသေးလည်း ထားခဲ့၊ ငါ့မြေးကို ထမင်းသွားခွံချေ။

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

ဒေါ်ဝတီမြင့်ကိုယ်တိုင် တစ်ဦးတည်းသောသမီး ရွန်းရတီမှ မွေးသ
ည့် မြေးလေး ပြည့်ရွန်းနေနေအတွက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးပြီး ဝသုန်ကို
လွှတ်၏။ သားလေးကိုတော့ ဝသုန်ချစ်ပါသည် ။ အသက်ခြောက်နှစ်အ
ရွယ်ရှိ ပထမတန်းကျောင်းသားလေး ပြည့်ရွန်းနေနေဟာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့
ပြဿနာကြားမှာ မြေစာပင်လေး ဖြစ်နေမှာ စိုးပါသည် ။

မိခင်ရှိတုန်းကလည်း မရွန်းရတီဟာ လူကြီးသူမတွေပြောသလို မ
ဒန်း သားမခင်တာလားမသိ။ သူ့ကိုယ်သူသာ ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီး တစ်
နေ့တစ်နေ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေသာ သွားလိုက် ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်နှင့် ။

ယောက်ျားဖြစ်သူ အမေရိကန်မှ ပို့သမျှငွေကိုလည်း စုဆောင်းခြင်းမ

ရှိဘဲ အကုန်သုံးစွဲပစ်ခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဟိုကငွေမပို့တော့ဘဲ သူပြန်
လာမှ ယူလာခဲ့မည်ဆိုကာ မပို့တော့တာ သုံးနှစ်ခန့်ပင် ရှိပေပြီ။

သည် တော့လည်း မမရွန်းရတီက ယောက်ျားကိုအရွဲတိုက်လေသ
လား။ သူကိုယ်တိုင်ကပင် ဖောက်ပြန်ချင်လို့ လားမသိပေ။ ခုလိုက်ပြေး
သွားသည့် သူဌေးသား လူပေါ်ကြော့နှင့် တွဲလိုက်တာ အရပ်ကပင် လက်
မြှောက်ရသည် အထိ။

နောက်တော့ မမရွန်းရတယောက်ျား ကိုနေပြည့် မြန်မာပြည်သို့
အပြီးပြန်လာတော့မည်ဟူသည့် သတင်းကြားပြီး နှစ်ယောက်သား လို
က်ပြေးကြပေပြီ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများ ၏ အလိုလိုက်လွန်းမှုကို ခံယူကာ ဘဝ
အတွေးအမြင်မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားခဲ့သည့် ရွန်းရတီ၊ သားလေး
မျက်နှာကိုလည်း မထောက်၊ ခင်ပွန်းသည် ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မငဲ့
ဘဲ သူပျော်သလိုနေကာ၊ သာမည်ထင်သည့် အရပ်သို့ ငှက်တစ်ကောင်
လို ပြန်ထွက်သွားသည့် အခါ။

ဒုက္ခရောက်ရမည့် သူမှာ ဝသုန်ရှင်မင်းဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်ကတော့
သူမ လုံးဝမတွေးမိခဲ့ပါချေ။

အခန်း(၂)

မမရွန်းရတီ နောက်ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီး၍
တစ်လခန့်ကြာသည့် အခါမှာ တော့ သားလေးရွန်းပြည့်နေဟော ဝသု
န်ရှင်မင်းကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်ပင် ချစ်ခင်တွယ်
တာနေပေပြီ။

အစကတည်းက ဝသုန်ရှင်မင်းကို ခင်မင်သော သားလေးဟာ သူ့မိခင်
မရှိတော့သည့် အခါ ချစ်ခင်အားကိုး လိုက်လေပြီထင်။

မိခင်ရောဖခင်ပါ ချောမောလှပကြသဖြင့် သားလေးရဲ့ ရုပ်သွင်မှာ
ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ တကယ့်ကို ကလေးချောချောလေး လူရည်သန့်လွ
န်းသဖြင့် သူ့ကိုမြင်လျှင် မချစ်ကြသည် မရှိ။

သည် နေ့လည်း ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ကိုမှန်းပြီး ဝသုန်ရှင်မင်း က
လေးကိုသွားကြိုခဲ့သည် ။ ကျောင်းနှင့် အိမ်က မဝေးလှသဖြင့်
လမ်းလျှောက်ရင်းကြိုမြဲ၊ သားကိုကျောပိုးသည့် အခါ ပိုး၊ လက်ကဆွဲသ
ည့် အခါဆွဲ။

တူဝရီးနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အိမ်ပြန်လာကြစဉ် အိမ်ထဲမှ
ဒေါသတကြီးအသံများကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် အပြေးလေးဝင်လိုက်
မိကြသည် ။

ဘာတွေဖြစ်နေကြပါလိမ့်...

ဦးမိုးအောင်၊ ဒေါ်ဝတီမြင့်တို့ ၏ တိုက်က တိုက်ဆိုပေမယ့်လည်း သူ
ဌေးတိုက်တွေလို ရှယ်မဟုတ်ပါ။ တိုက်အကြမ်းထည်မျိုးသာ၊ တစ်ထပ်
တိုက်ကလေး။ ရွှေပြည်သာဈေးထဲ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး စား
နိုင်သောက်နိုင်လောက်သာ ရှိပါသည် ။ တိုက်ထဲမှာ မမရွန်းရတီ၏
ယောက်ျား ကိုနေပြည့် ရောက်နေပြီ။ သူမိန်းမ
နောက်ယောက်ျားယူသွားသည့် အတွက် ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲနေလေ
၏။

နေပြည့်၏ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ချောချောမှာ အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့
ရပေမယ့် အအေးပိုင်းမှာ မို့လားမသိ၊ အသားတွေက နီစပ်စပ်နှင့် အဖြူ။
ပြီးတော့ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် ။ တကယ့်ကောင်းဘွဲ့လို
လို ဂျစ်ပစီလိုလိုနှင့် ရုပ်ကြမ်းကြီး။

သူ့မှာ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးသာ ပါရှိပုံရပြီး တိုက်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်း
ကျဲနေပေမယ့် ဦးမိုးအောင်နှင့် ဒေါ်ဝတီမြင့်မှာ သားမက်ကို
စိတ်မဆိုးရဲကြပေ။ နှစ်ယောက်သား ဖြောင့်ဖျချော့မော့နေလိုက်တာ ထို
င်ရှိခိုးတော့မတတ်။ ကိုယ့်သမီးက လွန်ခဲ့တာကိုး။

"ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် မထိန်းနိုင်ကြဘူးလားဗျ။ ဒီမိန်းမကလ
ည်း ကိုယ့်မှာ သားလေးရှိနေတာတောင် သားမျက်နှာမှ မထောက်ဘူး။
ဘယ်သူမျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ လုပ်ရက်ကြတဲ့ လူတွေကို တရားစွဲမယ်၊
မယားခိုးဖမ်းမယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ မောင်နေပြည့်ရယ်၊ မင်းကလည်း ငွေမပို့တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ
ဆိုတော့ သမီးမှာ သုံးရေးစွဲရေးကြပ်ပြီး ဒီကောင်နဲ့
လုပ်ငန်းစပ်တူလုပ်ကြရင်း...အန်တီတို့ မသိရပါဘူးကွယ်။ ခုလို ကျော်မ
ကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်တော့မှ သိရတာပါ"

"ဘာလဲ အန်တီက ကျုပ်ကိုအပြစ်တင်နေတာလား။ ကျုပ် တစ်နှစ်မတွင်း သိန်းတစ်ရာလောက် ပို့ခဲ့တာပဲဗျ။ ခင်ဗျားသမီးက အကုန်သုံးစွဲဖြုန်းတီးပစ်တာလည်း ပြောဦး။ ကျုပ်က ကျုပ်ပြန်လာမှ သူ့ကို အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်နဲ့ ကျကျနနထားဖို့ အတွက် ကိုယ့်ဘာသာစီစဉ်လာခဲ့တာ။

ငွေစကား ကြေးစကားကြားတော့ ဒေါ်ဝတီမြင့် ခေါင်းထောင်သွားရ၏။ ပထမ သားမက်ပို့တုန်းကငွေတွေလည်း သူတို့ တချို့တဝက် သုံးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

"ဒါဆိုလည်း မောင်နေပြည့်ရယ်၊ အန်တီတို့ သမီးကို ပြန်ရှာပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ မင်း ဒီအိမ်မှာ ပဲ တည်းခိုပါ၊ မင်းခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ"

"ဘာဗျ!"

နေပြည့်အော်သံကြောင့် ဒေါ်ဝတီမြင့် လန့်ပြီးတုန်တက်သွားရ၏။ ဦးမိုးအောင်ကတော့ သားမက်ရဲ့ ဒေါသတွေကို ဗျော့ချဖို့ သာ စဉ်းစားနေခဲ့သည် ။ နေပြည့်မှာ သူ့သားကို မမြင်ရသေးပေ။ ဝသုန်နှင့် သားလေးမှာ အိမ်အဝင်တံခါးနောက်တွင် ကွယ်ရပ်ရင်း ချောင်းကြည့်ချောင်းနားထောင်နေကြခြင်းပင်။

"ကျုပ်က ခင်ဗျားသမီးကို ပြန်လက်ခံရမယ်ဟုတ်လား၊ လောကကြီးမှာ ကျုပ်အမုန်းဆုံးက သစ္စာမဲ့တာပဲ။ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမကိုများ ကျုပ်က ပြန်ပေါင်းရမတဲ့ လား။ ဝေးသေးတယ်။ ဒီလောက်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမမျိုးကို လုံးဝ ရွံ့တယ် မုန်းတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သွားပြီးစီးပွားရှာလို့ ။ သူကတော့ အိမ်မှာ နောက်မီးလင်းနေတယ်၊ ကျုပ်သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာမယ် တရားစွဲမယ်"

သည် တစ်ခါတော့ ဦးမိုးအောင် မနေသာတော့ပါ။ သမီးအတွက် အ

ယူခံဝင်ရပေပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပင်မထိုင်ဘဲ ဆူပူသောင်းကျန်းနေသည့် သားမက်အား သမီးဇောနှင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

"မောင်နေပြည့်ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးသမီးမိုက်ပါတယ်၊ ဦးတို့လည်း ဘယ်လိုမှ မနိုင်လို့ လက်လွှတ်လိုက်ရတာပါကွယ်။ တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တာက သမီးဟာ မောင်ရင် တစ်ခါက ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ အတွက် သူတို့ ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ သူတို့ ဘဝကို သူတို့ ဖန်တီးကြပါစေ၊ မောင်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကြိုက်သလို ဖန်တီးပါတော့ကွယ်"

ဦးမိုးအောင်၏ စကားကိုကြားရလျှင် နေပြည့်တဟားဟားရယ်လိုက်သည် မှာ တဒင်္ဂရူးသွပ်နေသည့် နှယ်၊ သူ့အသွင်က ဒေါသကြောင့် ရူးမတတ်။

"ခင်ဗျား တော်တော်တရားဟောကောင်းတာပဲ၊ တော်တော်တရားမျှတကြပါလား။ ကျုပ်ကတော့ တစ်သက်မကျေဘူး၊ သူတို့ ကိုမြေလှန်ရှာမယ်၊ ကျုပ်ဘဝပျက်သလို သူတို့ လည်း ဘဝပျက်စေရမယ်၊ ကဲ...ဘယ်မှာ လဲ ကျုပ်သား"

နေပြည့်က သူ့သားကိုမေးလိုက်တော့ အိမ်တံခါးဝမှာ ချောင်းကြည့်နေသည့် သားကို ဝသုန် တွန်းပို့လိုက်သည်။

"သွား...သား မင်းအဖေခေါ်နေတယ်၊ မင်းဒေါသတွေကို ပျောက်အောင်လုပ်နော်"

သားကခေါင်းညိတ်ပြီး လေးနှစ်လုံးလုံးကွဲကွာနေခဲ့ရသည့် ဖခင်ထံ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့လေး တိုးကပ်သွားလေ၏။

"ဖေဖေ"

"သား...ငါ့သားလေး ထွားလာလိုက်တာကွယ်၊ ကံဆိုးလိုက်တဲ့ သားလေးရယ်"

သားကို တုန်ရီကြေကွဲစွာ ပွေ့ဖက်ရင်း နေပြည့် မျက်ရည်တွေကျလာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချောင်းကြည့်နေသည့် ဝေသုန်ရှင်မင်းပင် မျက်ရည်လည်လာ၏။

ဟုတ်သားပဲ။ ငါ့အစ်မကလည်း လွန်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ သားနဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ရှိတဲ့ ကြားက ဘာလို့ ဖောက်ပြန်ရတာလဲ။ သူ့နောက်လူကဖြင့် သူဌေးသားသာဆိုတယ်၊ လမ်းသူရဲလိုလို ဂျလေဘီလိုလိုနဲ့ ထောင့်မကျိုးတဲ့ ရုပ်။

ဦးမိုးအောင်ရော ဒေါ်ဝတီမြင့်ပါ သားအဖနှစ်ယောက်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေရစဉ်၊ သားက တံခါးနားရှိ ဝေသုန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

"အန်တီလေး လာလေ၊ ဖေဖေ၊ သားမှာ အန်တီလေးရှိနေတယ်၊ မေမေ့ထက်တောင် သဘောကောင်းသေးတယ်"

သားက အတင်းခေါ်နေသဖြင့် ဝေသုန်ရှင်မင်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝင်လာရလျှင် နေပြည့်က သူမကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်၏။ ရွန်းရတီနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သည့် မိန်းကလေး။ သို့သော် သူမက အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်ပုံမရသေးသည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်။

ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးက ရိုးသားမှု ဖြူစင်မှုတွေက အထင်းသား။ ရွန်းရတီလို ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်သည့် မာယာတစ်သိန်းရုပ်မထွက်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကအစ တစ်ခြားစီ။ ရွန်းရတီက ရှိသမျှ ဗျူဟာပါလာသွားကာ အလှပြင်ပြီး၊ ဆန်းသမျှအဝတ်အထည်တွေနှင့် ငွေကို ရေလိုသုံးကာ ဝတ်စားဆင်ယင်လေသမျှ သူကလေးကတော့ ရိုးရိုး

ကျောလယ်လောက်ရှိမည့် ဆံနွယ်များကို ရိုးရိုးပင် ဖြန့်ချထားပြီး ချည်ထည်ပန်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ပင် အရောင်တွေ ထွက်နေသည့် ကောင်မလေး၊ စိတ်နှလုံးဖြူစင်ပြီး ကျန်မာရေးကောင်းသူမို့ မျက်နှာလေးက ပန်းသွေးရောင်၊ နှုတ်ခမ်းက နီတီတီ၊ ကိုယ်လုံးလေးကအစ အပျိုစင်လေးမို့ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းနှင့် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်။

ဝသုန်ရှင်မင်းကတော့ ခဲအိုတော်ကြီးကို တစ်ချက်ပဲ ခိုးကြည့်လိုက်ပေမယ့် မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရ၏။ အာဠာဝကဘီလူးလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်နေပေမယ့် မြင့်မားထွားကျိုင်းသောအရပ်၊ ကြေးနီရောင်အသားနှင့် တိကျပြတ်သားသည့် ရုပ်က မိုးစွန်တစ်မွတ် ကြယ်ကိုပင် ဆွတ်မည့် ရုပ်။ ။ ဒါနဲ့ များ မမရွန်းရတီလို ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စား ရေပေါ်ဆီသမားနဲ့ တွေ့သေးရဲ့ လား။

သားအဖနှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ပြီးငြိမ်သက်နေကြလျှင် ကျန်လူများမှာ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရသည် ။ ဒေါ်ဝတီမြင့်ကတော့ အကြံအဖန်သမားမို့ အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံ။

"မောင်နေပြည့်ရယ်၊ မင်းသားကို မင်းအတွက် ထားခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါကွယ်။ သမီးက သူ့သားကိုအရမ်းချစ်ပေမယ့် မင်းအတွက် သူရင်အကွဲခံပြီးထားခဲ့ရှာတာပါ။ သူ့စေတနာကို မင်းအသိအမှတ်ပြုသင့်ပါတယ်"

"ဘာဗျ...ဟားဟား...ဟားဟား...ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ကုလားဖန်ထိုးပါ ယောက္ခမကြီးရယ်၊ ဘယ်မိန်းမကများ နောက်လင်နောက် လိုက်တာ၊ ကလေးခေါ်သွားမလဲဗျ၊ သူမလိုချင်လို့

စွန့်ပစ်ခဲ့တာများ ကြံဖန်ပြီး လုံကြုတ်ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောနေရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သားကို ထားခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ ဗျာ"

ဒေါ်ဝတီမြင့်ကို ဦးမိုးအောင်က လက်ကုပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့မိန်းမ စကားတွေက အိုဗာဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။

သူတို့ အဖြစ်က နေပြည့်စီရင်သမျှ ခံကြရတော့မည်လေ။ သားသမီး မကောင်း မိဘခေါင်းပေါ့။

"ကဲ...ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်သားကိုယ့်မယားအတွက် သက်စွန့်ဆံဖျားနဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားသွားရှာခဲ့တယ်။ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ထွေးကြီးနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အခု ဒင်းက သစ္စာဖောက်ပြီး စည်းဝိုင်းထဲက ခုန်ထွက်သွားပြီ။ ကျုပ်ဘာဆက်လုပ်ရမှာ လဲ။ ကျုပ်အတွက် ဘဝနဲ့ ချီပြီးနစ်နာဆုံးရှုံးရမှုကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုအလျော်အစားပေးမှာ လဲ"

နေပြည့်၏ မျက်လုံးတွေက ဝသုန်ရှင်မင်းထံ ခပ်ကြာကြာရောက်ခဲ့သည် မို့ ဒေါ်ဝတီမြင့်က ပါးနပ်ပြီးသား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ကိုပင် ချနင်းရမည်လေ။ ယခု သူ ချနင်းရမည်က ယောကျ်ားဘက်က တူမပေမဲ့၊ ဘာချမနင်းရဲစရာရှိမည်လဲ။

"မောင်နေပြည့်ရယ်၊ အန်တီက မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးမှာ ပါ။ မင်းလည်း ဥမကွဲသိုက်မပျက်ရအောင် အန်တီတူမကို ထည့်လိုက်မှာ ပါ"

"ရှင်!"

ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်ရမည့် ဝသုန်ရှင်မင်း လန့်ပြီး ဆတ်ခနဲထရပ်မိပေမယ့် ဒေါ်ဝတီမြင့်ကတော့ စကားဆက်မြဲ။

"မြေးအတွက်ကျတော့လည်း သူ့အဒေါ်ပဲလေ။ ဝသုန်ရှင်မင်းက မိချွန်းထက် အများကြီးသာပါတယ်။ သူက အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတတ်တယ်။ အချက်အပြုတ်အိမ်မှုကိစ္စ အားလုံးကိုလည်း ရတယ်။ ကလေးကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်။ မင်းဘက်က လိုက်လျောရမှာ က အန်တီတို့ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ပါပဲ။ သူ့ကိုလိုက်ပြီး မနှောက်ယှက်ပါနဲ့ တော့ကွယ်။ မင်း ငါ့တူမနဲ့ ငါ့မြေးကိုခေါ်ပြီး မင်းရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာနေလိုက်ပါ။ မင်းဘဝလည်း သာယာလှပသွားမှာ ပါ"

ဒေါ်ဝတီမြင့်ပြောနေသည် က ဝသုန်ကို သက်မဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုအသွင်၊ တကယ်တော့ နေပြည့်ကို ဝသုန်ခုမှ မြင်ဖူးတာပါ။ သူ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားသည် က (၄)နှစ်ရှိပြီး၊ ဝသုန် ဒီအိမ်မှာ လာရောက်မှီခိုနေရသည် က (၃)နှစ်ပဲ ရှိပါသေးသည် ။

ဒေါ်ဝတီမြင့်၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို နေပြည့်က သားကိုပွေ့ချီရင်း စဉ်းစားနေပုံရလျှင် ဝသုန်ရှင်မင်းမှာ အသက်ပင်မရှူဝံ့။ သူမ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း တော်တော်ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်နေမိသည် ။

အသက်(၁၅)နှစ်။ ကိုးတန်းကျောင်းသူဘဝမှာ မိခင်ရောဖခင်ပါ ခရီးသွားရင်း မတော်တဆမှုနှင့် ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားရကတည်းက သူမဘဝလည်း ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရသည် ။ လက်ရှိငှားနေသည့် တိုက်ခန်းကို ပြန်အပ်ခဲ့ရပြီး ဦးလေးခေါ်ရာ လိုက် လာပြီး မှီခိုနေထိုင်ခဲ့ရတာ ယခုဆို ၃နှစ်ပြည့်နေပြီ။ ကျောင်းကိုလည်း ဆက်မတက်ရ၊ အိမ်ထဲမှာ ပဲ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်ရင်း ဘဝက ထွက်ပေါက်ပိတ်နေခဲ့ရသမျှ ယခုကျ သူတို့ သားမက်ကြီးကို အလျော်ပေးလိုက်မတဲ့ လေ။

ဆုပ်လည်း စူး၊ စားလည်း စူးဘဝပါလား။ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဝသုန် ဗလောင်ဆူနေရစဉ် နေပြည့်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးလိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်မှာ လည်း အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ သားနဲ့ ဖြစ်မှာ ဆိုတော့ သူ့ကိုလက်ခံလိုက်မယ်၊ အခုချက်ချင်းပဲ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး၊ လက်ထပ်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်မယ်"

ဒေါ်ဝတီမြင့်မျက်နှာကြီးက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် မှိုရသည့် ရုပ်နှင့် ဝမ်းသာအားရပင်။

"အမယ်လေး...ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ အဲ...မင်းဖက်က ကတိပေးရမှာ က အန်တီတို့ သမီးကို လုံးဝမပတ်သက်ရ မနောက်ယှက်ရတော့ဘူးဆိုတာပဲ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကိုယ့်ကို မကြင်နာမနှစ်သက်လို့ သွားတဲ့ နောက် ကျုပ်ကလည်း သူ့ကိုစွန့်လွှတ် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပဲသားနဲ့ အတူ ဘဝကိုဆက်လျှောက်တော့မယ်၊ ဒီကောင်မလေးကရော သူ့အစ်မလိုပဲလား"

နေပြည့်မေးခွန်းကြောင့် ဝသုန်ရှင်မင်း ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပုံက မီးထွက်လုလု။ မုန်းလိုက်တာ၊ အဲဒီလူကြီးကိုမုန်းလိုက်တာ။ ဒီလောက်တောင် မယားငတ်နေသလား။ ကိုယ့်မိန်းမက ဖောက်ပြန်သွားတာနှင့် နောက်တစ်ယောက်ကို အလျော်အစားယူသတဲ့ ။ ဒီကြားထဲ သူကပဲ သူမ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားလိုက်သေးရဲ့ ။

နေပြည့်ကတော့ သူမကို လူတစ်ယောက်လို့ ပင် သဘောထားပုံမရ၊ ဦးမိုးအောင် ဒေါ်ဝတီမြင့်တို့ နှင့် သာ သူ့သဘောထားတွေကို ဆက်ပြောနေ၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ သူ့အစ်မလို မဖောက်ပြန်ရဲအောင် ကျုပ် ပုံစံကောင်းကောင်း ပေးလိုက်မှာ ပါ၊ ကဲ ခုတစ်ခုတည်း ခင်ဗျားတို့ ပါ ရပ်ကွက်ရုံးလိုက်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်၊ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် မ

နှောက်ယှက်ကြေးလို့ လဲ ဝန်ခံကတိစာချုပ်တွေ ချုပ်မယ်၊ ဒီရပ်ကွက်မှ ရှေ့နေရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ရှိပါတယ်၊ ဦးခေါ်လိုက်ပါ့မယ်"

ဝသုန်ရှင်မင်းမှာ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ကန့်ကွက်ခွင့်မရ၊ ပြောဆိုခွင့် မရဘဲ ရှေးက ကျွန်အရောင်းအဝယ်လုပ်သလို၊ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မတတ် ကိုက်ရင်း သူတို့ သဘောကျ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ ။

ညခုနစ်နာရီလောက်မှာ လက်ထပ်ကြ၊ စာချုပ်တွေချုပ်ကြပြီးတော့ နေပြည့်က သူ့ဟန်းဖုန်းနှင့် တစ်နေရာသို့ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ။ ဝသုန်ရှင်မင်းနှင့် သားလေးပြည့်ရွှန်းနေနေမှာ တော့ ကြောင်စီစီ၊ ယခုထိ ညစာလည်း မစားဖြစ်ကြ၊ အထုပ်အပိုးတွေလည်း မသိမ်းဆည်းကြရသေး။

တစ်ညနေလုံး မကျေနပ်မှုတွေ အံ့အားသင့်မှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေရသည် မို့ လူက ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်တော့မည်။ ယခုနေ ကမ္ဘာကြီးပျက်သွားလျှင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ။ သူမ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်ခံနေသင့်ပါသလား။ သို့သော် ပွဲက ပြီးသွားပါချေပြီ။

ဒေါ်ဝတီမြင့်က ဝသုန်ရှင်မင်းကို မီးဖိုထဲသို့ဆွဲခေါ်သွားပြီး၊ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်မာန်မဲလိုက်သေး၏။

"ဟဲ့ကောင်မ!...ငါတို့ က နင့်ကိုကောင်းစားစေချင်လို့ အလျော်ပေးသလိုလိုနဲ့ အနိုင်ယူလိုက်တာ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း နင့်လို ဘာမှ သုံးစားမရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဟိုဘက်ကလည်း ငါ့သမီးနဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ခံလိုက်တာ၊ ဟိုက ဘီအီးဘွဲ့ရအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်၊ နိုင်ငံခြားကလည်း ငွေတွေ ဘယ်လောက်တောင် ပါလာသလဲမသိဘူး၊ မိရွှန်းမိုက်သမျှ နင်ပဲခံစားရအောင် ငါတို့ က ထိုးထည့်လိုက်တာ။ သွေးပူနေတုန်းမို့ ခုလိုလွယ်လွယ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားတာ၊ နာတ

ယ်လို့ ထင်မနေနဲ့ "

"..."

"ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ရအောင် ငါက စီစဉ်ပေးလိုက်တာ၊ အရိုးများ တယ် ချေးခါးတယ်လုပ်မနေနဲ့ ၊ အဆင်ပြေအောင်သာနေ။ ဒီ အိမ်မှာ တစ်သက်လုံး အစေခံလုပ်နေရမှာ ထက်စာရင် သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ မော်မော်ကြွားကြွားသာ နေပစ်လိုက် ...သိလား၊ ကဲ သွားတော့ ငါ့မြေးကိုလည်း ဂရုစိုက်၊ ဒါ နင့်တူပဲလေ၊ ရွန်း ရတီကတော့ သူ့မိုက်ပြစ်နဲ့ သူ နေပစေတော့"

နေပြည့်နောက်လိုက်ရမှာ တကယ့်ကံထူးရှင်ကြီးသဖွယ် စကားနှင့် အကြောတင်လိုက်သည့် ဒေါ်ဝတီမြင့်အား ဝသုန်အဖတ်လုပ် စကားပြောချင်စိတ်မရှိတော့။ သူသမီး ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့ အတွက် ကိုယ့် ကိုခုတုံးလုပ်ခဲ့ပြီးတာတောင် စကားနှင့် အနိုင်ယူလိုက်သေးသည့် ဒေါ်ဝတီမြင့်ကို ဝသုန်ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခဲ့လေသည် ။

"သွားကြမယ်၊ ကားရောက်ပြီ"

ဧည့်ခန်းပြန်ရောက်တော့ နေပြည့်က သားကိုကောက်ချီလိုက်ပြီး ဝသုန်ရှင်မင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ကျွန်မတို့ ဘာမှ မသိမ်းဆည်းရသေးဘူး"

"နေပစေ၊ ထားခဲ့တော့၊ ဘာမှ မယူခဲ့နဲ့ ။ အဲ နိုင်ငံသားကတ်နဲ့ ကိုယ် ယူချင်တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေသာယူခဲ့"

ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ သိမ်းဆည်းယူငင်နေချင်စိတ်မရှိသဖြင့် ဝသုန် ရှင်မင်း နိုင်ငံသားကတ်နှင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ဓာတ်ပုံကို သာပိုက်ပြီး အပြင် သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

သားကလည်း သူ့ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ဖခင်နောက်သို့ လိုက်ဖို့ အသင့်။ နေပြည့်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ကဲ...မင်းတို့ နှစ်ယောက် လူကြီးတွေကို ကန်တော့ခဲ့။ နောက် ဒီအိမ်ကို ဘယ်တော့မှ လာရမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် အပြီးရှိခိုးကန်တော့လိုက်။"

ဦးမိုးအောင်နှင့် ဒေါ်ဝတီမြင့်မှာ စကားတွေပြောချင်ပေမယ့် စောဒကမတက်သာ။ ကိုယ့်သမီးက သူမိသားစုအပေါ်မှာ စတင်ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ခဲ့သူလေ။

နေပြည့်ကတော့ ဧည့်ခန်းမှာ မားမားကြီးရပ်နေခဲ့သည်။ လူကြီးများကို လုံးဝမကန်တော့။ ဝသုန်နဲ့ သားလေးနေနေကတော့ အဘိုးနှင့်အဘွားကို လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့လိုက်သည်။

"တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြစ်ကြွေးတွေ ဝဋ်ကြွေးတွေရှိရင် ဒီဘဝနဲ့ ပဲ ကြေပါစေလို့ ဆိုပြီး ကန်တော့"

နေပြည့်ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း ဆိုလိုက်ကြပြီး ဝသုန်နှင့် နေနေတို့ ကန်တော့လိုက်ကြတော့ ဦးမိုးအောင်က အသံတုန်တုန်နှင့် ဆုပေး၏။ ဒေါ်ဝတီမြင့်ကတော့ အပြီးမပျက်၊ သူမကလည်း ရွန်းရတီလို အရာရာအလေးအနက်ထားသူမဟုတ်။

"ငါ့တူမနဲ့ ငါ့မြေးလေး၊ ဘဝမှာ အစစအရာရာ အားလုံးအဆင်ပြေပါစေကွယ်၊ သွားလေရာ လာလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့၊ မိသားစုရာသက်ပန်ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီး ကြီးပွားတိုးတက်ချမ်းသာကြပါစေ"

"ငါ့တူမကို အထူးမှာ ချင်တာကတော့ ဦးလေးတို့ ရဲ့ အခက်အခဲကို

အနစ်နာခံပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ငါတူမလည်း ဘဝမှာ အကျိုးပေးမှာ ပါကွယ်။ ခုဆို မောင်နေပြည့်ဟာ ငါတူမရဲ့ လက်ထပ်ခင်ပွန်းဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် မယားဝတ္တရားနဲ့ အညီ သစ္စာရှိရှိ နေထိုင်ပြုမူပါ။ မောင်နေပြည့်ကလည်း ဦးတူမလေးကို မင်းရဲ့ အရင်ဇနီးနဲ့ ရောထွေးပြီး မမြင်လိုက် မနှိပ်စက်လိုက်ပါနဲ့ ကွယ်။ ဦးတူမလေးက အဖြူထည်လေးပါ။ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားပါလို့ ဦးလေးမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွယ်"

စကားနည်းသူဖြစ်ပေမယ့် တူမလေးအတွက် ရင်ထုမနာရှိလှသည် မို့ စကားရှည်ကြီးနှင့် ပြောဆိုသွန်သင်ဆုံးမနေလျှင် ဝသုန်မျက်ရည်များ နှင့် ခေါင်းညိတ်ရပါသည် ။

ဒေါ်ဝတီမြင့်ကတော့ ခင်ပွန်းသည် ကို မျက်စောင်းတခဲခဲ။ လျှာရှည် လွန်းရန်ကောဟူသည့် အကြည့်နှင့် ။

"သွားကြမယ် ရှစ်နာရီကျော်နေပြီ၊ အိမ်ကျတော့လည်း ရှင်းရလင်းရ ဦးမှာ နဲ့ "

နေပြည့်က နေနေ့ကိုချီကာ ရှေ့မှ ဆင်းသွားတော့ ဝသုန်ရှင်မင်း နောက်မှ လိုက်ရတော့သည် ။ သူမလက်ထဲမှာ နိုင်ငံသားကတ်နှင့် မိဘ နှစ်ပါး၏ ဓာတ်ပုံသာ။

တကယ်လို့ များ ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေ ယူခဲ့ရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဝသုန်အရှက်ကွဲမှာ အမှန်။ သူမမှာ ဒေါ်ဝတီမြင့်အကျတွေနှင့် ရွန်းရတီ၏ အဟောင်းတွေသာ ဝတ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ခါးမှာ ဝတ်ထားသည့် ချည်ထည်ပန်းရောင် အဟောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် သာ သူမလိုက်သွားရတော့မည်။

ကားက လင့်ခရုဆာ၊ ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့်ကားကြီး နေပြ

ည့်က နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်ပေးတော့ သူမတက်လိုက်ရသည် ။ သူနှင့် သားက တစ်ဖက်မှ တက်သည် ။ ကားထဲကျတော့ အတူတူ။

ကားငြိမ်ခနဲထွက်တော့ ဝသုန်ဦးလေးအိမ်ကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဦးလေးက အိမ်ပေါက်ဝမှ စောင့်မျှော်ကြည့်နေပေမယ့် ဒေါ်ဝတီမြင့်ကတော့ မလိုတမာအကြည့်နှင့် သာ။ သူ့သမီးကို ပြဿနာရှာမှာစိုးလို့ ဝသုန်ကို ထိုးထည့်လိုက်ရပေမယ့် ဝသုန်အရမ်းကောင်းစားသွားမှာ ကိုလည်း မလိုလား၊ မရှုစိမ့်နိုင်သည့် စိတ်က ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွား။

သူ့သားမက်က စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်တောင် ပါလာမည်လဲ။ အိုလေ... အလွန်ဆုံးသိန်းတစ်ရာ၊ နှစ်ရာပေါ့၊ ငါ့သမီးယူသွားယောက်ျားကလည်း သာမြင်ညောင်ညမှ မဟုတ်တာ၊ မြို့လယ်ခေါင်မှာ တိုက်ကြီးက ဟီးနေပြီး ကားတစီးနဲ့ လူစားပါ။ သူ့လောက်တော့ မဖြူပါဘူး။

ကိုယ့်တရားကိုယ်ဖြတ်ရင်း ဒေါ်ဝတီမြင့်တစ်ယောက် ကုလားမနိုင်ရခိုင်မဲဆိုသလို လင်သည် လူအေးကြီး ဦးမိုးအောင်ကိုသာ ရန်လုပ်ဖို့ ပြဿနာရှာဖို့ တာဆူလိုက်ပါသည် ။

* * *